

ægtefællen har hensiddet i uskiftet bo i en periode efter dødsfaldet.

Hvis det er den, som erstatningen tilkommer, (d.v.s. skadelidte ved personskade og den efterlevende ægtefælle og børn ved tab af forsørger), der afgår ved døden, indgår erstatningen og godtgørelsen efter *stk. 3, 2. pkt.*, i fællesboet. Baggrunden herfor er, at den særlige begrundelse for at holde erstatningen uden for formuefællesskabet bortfalder i tilfælde af den berettigedes død, samt hensynet til den efterlevende, idet denne får mulighed for at hensidde i et uskiftet bo, der også omfatter erstatning og eventuel godtgørelse. Reglen gælder ikke, hvis erstatningen eller godtgørelsen ved ægtepagt er gjort til særeje.

Justitsministeriet har overvejet, om reglen i *stk. 3* burde have et videregående indhold, således at den f.eks. også skulle omfatte andre ydelser, der kommer til udbetaling som følge af skaden, f.eks. forsikringer. Man har imidlertid ikke ønsket at foreslå regler, der iøvrigt går ud over området for lovens kapitel 1, d.v.s. erstatning og godtgørelse for personskade og tab af forsørger. Det er imidlertid ikke tanken, at der skal kunne sluttes modsætningsvis fra bestemmelsen til forsikringsbeløb.

Til kapitel 2

Kapitlet indeholder regler om erstatningsansvar, for skade, der er dækket af forsikring, herunder om forsikringsselskabets regres mod den erstatningsansvarlige.

Til § 19

I *stk. 1* fastslås den almindelige hovedregel, efter hvilken der ikke er erstatningsansvar, i det omfang en skade er dækket af en tingsforsikring eller en driftstabsforsikring.

I *stk. 2* bestemmes det, at der dog er erstatningsansvar, såfremt den erstatningsansvarlige har forvoldt skaden forsætligt eller ved grov uagtsomhed, eller hvis skaden er forvoldt ved udøvelse af offentlig eller erhvervsmæssig virksomhed eller virksomhed, der kan ligestilles hermed.

Stk. 3 indeholder en særlig regel om arbejdstagerens ansvar, hvis skaden er dækket af en tingsforsikring, en driftstabsforsikring eller af arbejdsgiverens ansvarsforsikring. Hvis arbejdstageren har forvoldt skaden ved udøvelse af offentlig eller erhvervsmæssig virksomhed eller virksomhed, der kan ligestilles hermed, ifalder arbejdstageren efter bestemmelsen ikke erstatningsansvar, medmindre

skaden er forvoldt forsætligt eller ved grov uagtsomhed.

Om baggrunden for de foreslåede regler henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.

Efter *stk. 1* bortfalder erstatningsansvaret som nævnt kun, hvis skaden er dækket af en tingsforsikring eller en driftstabsforsikring. En tingsforsikring er en skadesforsikring, hvor det beløb, der betales, bestemmes af værdien af tingen (kapitalinteressen). Ved en driftstabsforsikring erstattes den afkastningsinteresse, der er knyttet til en eller flere ting.

Er der flere erstatningsansvarlige, og er en eller flere af dem dækket af ansvarsforsikring, finder § 19 efter § 25, *stk. 2*, også anvendelse, jfr. nærmere bemærkningerne til sidstnævnte bestemmelse.

Hvis det er tvivlsomt, om den pågældende skade er dækket af skadelidtes forsikring, kan skadevolderen under en retssag mellem ham og skadelidte inddrage forsikringsselskabet i sagen.

Reglen finder også anvendelse, hvis selskabet udbetaler erstatningen »pr. kulance«. Er der tegnet forsikring med selvrisko, er der erstatningsansvar for det beløb, som selvriskoen udgør. Hvis der er underforsikret, er der erstatningsansvar for det beløb, som ikke dækkes af forsikringen. Er der tegnet forsikring med bonusret, er skaden dækket af forsikringen, og der er derfor ikke erstatningsansvar, uanset bonusabet eventuelt er større end det beløb, der kræves til at dække skaden.

Bestemmelsen finder anvendelse på erstatningsansvar såvel i som uden for kontraktsforhold, men vil som følge af reglen i *stk. 2, nr. 2*, især få betydning med hensyn til erstatning uden for kontrakt.

Reglen gælder, uanset om ansvarsgrundlaget er den almindelige culparegel eller strengere ansvarsgrundlag. Reglen i § 19, *stk. 2, nr. 2*, samt § 21 vil dog medføre, at en del tilfælde, hvor der gælder de særlige ansvarsregler, rent faktisk ikke vil blive omfattet af § 19, *stk. 1*.

Det er som nævnt skadevolderens ansvar og ikke blot forsikringsselskabets regresret, der bortfalder. Skadelidte kan således ikke vælge at holde sig til skadevolderen, men er henvist til at rejse kravet mod forsikringsselskabet.

Bliver der spørgsmål om at anvende flere landes retssystemer på forholdet, er det det lands retsregler, som regulerer selve erstatningsansvaret, der er afgørende, ikke det lands retsregler, der regulerer forsikringsforholdet. Bestemmelsen gælder altså i alle tilfælde, hvor dansk ret skal anvendes på selve erstatningsansvaret, uanset om forholdet mellem skadelidte og hans forsikringsselskab følger udenlandsk ret. Er skaden sket i Danmark, vil det